

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az őrzött vérvonal**

1. Eltűnt generációk

Szél-Kata

Alinda torka összeszorult, miközben lábai ritmikusan hajtották a hideg acélpedálokat. A dinamoterem fojtogató gőze és a neonfények vibrálása mögött csak a nagymama rekedt suttogása adott tartást neki. Ebben a mesterséges világban a családjuk nem létezett többé a központi nyilvántartásban: apja és anyja éveikkel ezelőtt szívódtak fel a mélyebben fekvő szektorok arctalan munkatáboraiiban. Csupán ők ketten maradtak, mint a régi világ utolsó, elmosódott lenyomatai.

- Apád még emlékezett a szél zúgására - fújta halkan a nagymama, miközben a saját generátorán villogó sárga fény jelzésért kiáltott. - Mielőtt elvitték volna a hatos szektorba... mindig azt mondta, a vérünkben van a szabadság. Nem ide valók vagyunk. Alinda áttette a lábát a nagymama segédpedáljára is, átvállalva az egyre növekvő terhelést. A wattmérő mutatója vészesen kilendült. A lány tudta, ha a családi vonal megszakad, nem marad senki, aki őrizné a nyitott égbolt emlékét. Az őseik nem gépek alkatrészei voltak, hanem szabad emberek. Ezt a tudást nem törölhette ki semmilyen centralizált kód.

- Kitartunk, mama - sziszegte Alinda a fogai között, miközben az izmai görcsbe rándultak a túlterheléstől. - Elmondod még egyszer... a folyóról?

A nagymama halványan bólintott. A félelem szorításában is felcsillant valami a tekintetében: az összetartozás, amit a Kolónia szigorú szabályai sem tudtak teljesen eltiporni.

2. Az őrzött vérvonal

Tekercs-Ildikó

A fémcsikorgást hirtelen éles, szaggatott szirénahang vágta át: a munkaváltásjelző felvillant a csarnok mennyezetén. A pedálok ellenállása lassan megszűnt, ahogy a központi rendszer lecsatlakoztatta a generátorokat. Alinda lecsúsztatott lábbal roskadt a nyereg mellett a hideg betonra, miközben tüdeje sípolva követelte az oxigént. Nagymama remegő kézzel nyúlt utána, és a lány verejtékes homlokára simította elvékonyodott ujjait.

- Anyád tekintete volt ilyen, mielőtt elvitték - suttogta az idős asszony, ügyelve arra, hogy a szomszédos sorok őrei ne hallják meg. - István és Mária nem törtek meg. A hatos szektor mélyén rögzítették a nevüket, de az elektronikus lajstrom nem tudja eltörölni, honnan jöttünk. A családjunk nem kódokból áll, Alinda.

A csarnok sarkából közeledő nehéz léptek zaja szakította félbe a suttogást. Őrszem-3 lépett elő a homályból, arcán fagyos haraggal, tekintetét a még mindig melegen izzó wattmérőre szegezve. A felügyelő a lány felé mutatott botjával, majd a csuklóján lévő kijelzőre koppintott.

- A megengedett energiafelhasználási határérték átlépése büntetést von maga után - morogta az őr elfojtott méreggel. - A család fogalma nem szerepel a hatékonysági mutatókban. Ha még egyszer túlterhelést okoz a mellette lévő alany miatt, mindkettőjüket átirányítom az alsó szintekre.

Alinda nem sötötte le a szemét. Bár izmai görcsösen tiltakoztak, kiegyenesedett a fémes padlón. Tudta, hogy a nagymamája az utolsó élő kapcsolata a múltjukhoz, és apja nyomdokaiba kell lépnie, ha meg akarja védeni őt.